

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים נפיק (קידושין 5).

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ז ניסן תשע"ז

גליון
302

גיטין דף ס'. יום שב"ק פרשת מטות מסעי כ"ז תמוז תשפ"ג

דף ס' - ע"א

לאחר שקראו כהן ולוי תקנו סדר בשבתות משום דרכי שלום, וקורין לתלמידי חכמים הממונים פרנסים על הציבור, ואחריהם תלמידי חכמים שראוי למנותם פרנסים על הציבור ששואלים אותן דבר הלכה בכל מקום ואומרה, ואחריהם בני תלמידי חכמים שאבותיהם ממונים פרנסים על הציבור, ואחריהם ראשי כנסיות, וכל אדם.

אין קורין בחומשים בבית הכנסת שלא נכתב בו רק חומש של התורה מפני כבוד הציבור.

ספר שנכתב בו הפטורות לרבה ורב יוסף אסור לקרוא בו בשבת שאין כותבים פחות מספר שלם לעצמו, למר בר רב אשי אסור גם לטלטלו משום שלא אפשר לקרוא בו, ומסקנת הש"ס שמותר לטלטל ולקרוא בו שהרי מותר לכתבו משום 'עת לעשות לה' הפרו תורתך' כיון שאין כל ציבור יכולה לכתוב נביאים שלם.

כל פרשה שנאמרה למשה במשך ארבעים שנה, לרבי יוחנן משום רבי בנאה מגילה מגילה ניתנה שהיה כותבה ולבסוף ארבעים שנה חיברם בגידים ותפרם, לריש לקיש תורה חתומה ניתנה שהיו סדורות למשה על פה עד סוף ארבעים שנה ולאחר שנאמרו כל הפרשיות כולם כתבם.

מגילה של פרשת התורה לתינוק להתלמד בה לת"ק אין כותבים, אפילו לסובר שתורה מגילה מגילה ניתנה לאחר שחיברם משה יחד, ואם דעתו להשלים מותר, לרבי יהודה מותר לכתוב מבראשית עד דור המבול, ומהתחלת ויקרא עד ויהי ביום השמיני שהוא גמר ציווי הקרבנות.

הילני המלכה עשתה טבלא של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה לכתוב משם פרשיות לסוטות הבאות, ולסובר שאין כותבים תורה מגילה מגילה היה כתובה תיבה שלימה תחילת כל פסוק ואח"כ ראשי תיבות.

שמונה פרשיות נאמרו ביום שהוקם המשכן, פרשת כהנים, לויים, טמאים, שילוח טמאים, אחרי מות, שתויי יין, נרות, פרה אדומה: והוצרכו לבו ביום ונכתבו כל אחת במגילה לבדה לפי שמובדלות ורחוקות זו מזו בתורה, ונמסרו בו ביום,

דף ס' - ע"ב

רוב התורה לרב אלעזר תלוי בדרשות הנלמד בי"ג מידות ממה שכתוב בתורה, ומיעוט שאין רמז בתורה אלא נאמרה למשה על פה, לרבי יוחנן רוב על פה ומיעוט בכתב.

כתיב 'כתוב לך את הדברים האלה' וכתיב 'כי ע"פ הדברים האלה' שדברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרם על פה ודברים שעל פה אי אתה יכול לכותבם בכתב.

רבי יוחנן וריש לקיש היו מעיינים בשבת בספר של אגדות

אע"פ שאסור לכתוב תורה שבעל פה משום שמותר לעשות תקנה לשם שמים כיון שנתמעט הלב והתורה משתכחת 'כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל' לא כרת הקב"ה ברית עם ישראל אלא בשביל דברים שבעל פה.

מניחים העירוב בבית ישן מפני דרכי שלום, לא משום כבודו של בעל הבית אלא הואיל והורגל העירוב להיות שם אם לא יראוהו יחשדו שבני החצר מטלטלים בלי עירוב.

שדות שעל שפת הנהר אם אינם צריכים לסכור הנהר כדי שיקבלו כל השדות מים כל הרוצה לדלות ידלה, ואם צריכים לסוכרו לרב התחתונים ישקו תחילה, ולשמואל העליונים ישקו תחילה, ואם עוברת דרך בורו ואין צריך לסכור הנהר כדי שיתמלא מודה שמואל, להלכה לרב הונא בר תחליפא כל דאלים גבר, וי"א הלכה כשמואל בדינא (לתוס' גם אלו הסוברים הלכה כשמואל בדינא אין הלכה כמותו בבני נהרא).

תלמיד של אביו רצה להשקות שדהו שאביו במקומו כדי שיקבע עמו שיעור, ואמר לעליונים שהתחתונים משקים תחילה ולתחתונים אמר שעליונים משקים תחילה ולבינתיים סכר הנהר והשקה שדהו של אביו ולא רצה אביו לטעום הפירות של אותו שנה.

בני נהר שכרו מלמעלה משדותיהם וסבבו מסביב שדותיהם ובגלל כן צפין המים דרך שאר השדות אם אינם יכולים בני שאר השדות להעמיק המים אצל שדותיהם כדי שימשכו המים במרוצה צריכים אותם שחפרו לסתום מסיבתם.

גיטין דף ס"א. יום א' פרשת דברים כ"ז תמוז תשפ"ג

יום זה הוקדש לעילוי נשמת זקנינו הרב ר' אשר זעליג בן ר' ישראל פארסט

נלב"ע כ"ז תמוז
ת. נ. צ. ב. ה.

דף ס"א - ע"א

מצודות חיה ועופות ודגים אם יש להם תוך קנה לו הכלים והגוזל ממנו הוי גזל גמור, אם אין להם תוך לת"ק יש להם גזל משום דרכי שלום ולרבי יוסי גזל גמור (מצודות הוי גזל מפני דרכי שלום רק אם אין אומנתו בכך אבל אם אומנתו בכך מן הדין אסור לקחת ממנו שהם לחיותו).

מציאת חרש שוטה וקטן לת"ק יש בהם גזל מפני דרכי שלום ולרבי יוסי גזל גמור מדבריהם ומוציאים אותו בדיינים, ואינו נפסל לעדות ולשבועה.

עני מנקף בראש הזית אם ליקטן ונתן בידו על הקרקע הרי זה גזל גמור.

רבי יאשיה היה דורש לרבים ולפיכך היו בני עירו בקיאים בדינים ולכן קרא עליו רב כהנא הפסוק 'וצדיק יסוד עולם'.

מפרנסים עניי נכרים עם עניי ישראל ומבקרם חולי נכרים עם

חולי ישראל ומתעסקים בהם אם מצאום הרוגים עם ישראל מפני דרכי שלום.

משנה. משאלת אשה לחבירתה החשודה לשמור פירות השביעית ולהצניעם מן הביעור ואילך נפה וכברה וריחיים ותנור משום דרכי שלום.

לא תבור ותטחן עם חבירתה החשודה על השביעית לפי שאין מחזיקים ידי עוברי עבירה בשעת העבירה.

אשת חבר משאלת לאשת עם הארץ נפה וכברה ובוררת ומרקדת עמה ואין חוששים שמסייעת ידי עוברי עבירה של טבל, לאביי משום שרוב עמי הארץ מעשרים ומשום דרכי שלום מותר לסייען במקום חשש דרבנן בעלמא משא"כ המוחזק וחשודה על השביעית אסור לסייע, לרבא גם ספק טבל הוי ספק דאורייתא כשביעית, ומותר לסייעה רק אם מוחזק לעשר, ובטומאת חולין דרבנן מותר לסייע משום דרכי שלום.

משתטיל מים לעיסה אסור לסייעה אשת עם הארץ משום שאסור לטמאות חלה בידיים מדאורייתא.

אין טוחנים לכהן החשוד לאכול תרומה בטומאה שאיסור דאורייתא היא.

דף ס"א - ע"ב

יום זה הוקדש להצלחת חנה בת טוביא מרים לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל העינינים

מפקידים תבואה אצל אוכלי שביעית שאין חשודים להחליף. אין מפקידים פירות שהוכשרו אצל כהן החשוד לאכול תרומה בטומאה שחשוד ליגע ולטמאו, אפילו אם הם בכלי חרש המוקף צמוד פתיל ששמא תסיטנו אשתו נדה, ואם לא הוכשרו מותר.

המולך חיטים לטוחן כותי או עם הארץ הרי אלו בחזקתם למעשר ולשביעית שאינם חשודים להחליף, ואינם בחזקתם לטומאה שחשודים ליגע ולטמאות, ובמקום שמורים להיתר ומתכוונים לטובה חוששים שהחליפו, כגון הנותן לחמותו מעשר מה שנוטל ממנה שחשודה מחלפת שרוצה בטובת בתה ובושה מחתנה (וכן מעשר מה שנותן לה כיון שחשודה להחליף ולהחזיק את שלו ולא יאכילה מאכל שאינו מעושר) וכן הנותן לפונדקית שמתחלפת לטובת בר בי רב.

אשת חבר טוחנת עם אשת עם הארץ בזמן שאשת חבר טמאה שבימי טומאה אינה רגילה ליגע בטהרות ולא חוששים שמא תיתן לתוך פיה מאכלה של אשת עם הארץ, ולא בזמן שהיא טהורה, לרבי שמעון בן אלעזר אף לא בזמן שהיא טמאה שחברתה נותנת לה ואוכלת שמורה התר לעצמה כיון שהיא טוחנת אז וכשור האוכל בשעת דישה.

גיטין דף ס"ב. יום ב' פרשת דברים

כ"ח תמוז תשפ"ג

דף ס"ב - ע"א

חבר לא יפריש חלה לעם הארץ מעיסתו שכשיתנו החבר לכהן יסמוך עליו ויסבור שהחלה טהורה וכבר נטמאה ביד עם הארץ, אבל עושה תחילת העיסה בטהרה ונוטל הימנה כדי חלה ונותנה בכלים שאינם מקבלים טומאה ולא רגילים ליתן בה עיסה לעשות היכר, ונותן לעם הארץ את החולין ואת החלה ואינו חושש שמא יגע בה שאומרים לו אם תיגע בו יחזור להיות טבל, והקילו משום כדי חייו של גבל אע"פ ששכיח לא גזרו (ובמשנה דף ס"א. תנן שהתירו מפני דרכי שלום).

אין מפרישים תרומה לעם הארץ מזיתיו לאחר שכבר הוכשרו ונטמאו וכהן יסמוך עליהם ויסבור שהם טהורים, אלא עושה עם זיתיו מתחילה לפני שהוכשרו ונוטל הימנה כדי תרומה ומניחה בכלי גללים ואדמה שאינם מקבלים טומאה, ונותנו לעם הארץ ואינו חושש שיגע בהם כיון שיש היכר שמונחים בכלים שאין עם הארץ רגיל להשתמש בהם, והקילו משום כדי חייו של בעל בית הבד, אע"פ ששכרו מרובה.

אין חופרים עם העכו"ם בשביעית אבל אומרים להם תחזקנה ידיכם כמו שאומרים לעושי מלאכה מפני דרכי שלום.

שואלים בשלום עכו"ם אע"פ שמטיל על נכרי שם שמים ששלום הוא שמו של הקב"ה, ואין כופלים להם שלום שמשום דרכי שלום דיי בפעם אחד.

רב חסדא הקדים שלום לעכו"ם רב כהנא אמר להם שלמא למר ולא היה מתכווין לברכו אלא לבו היה לרבו (שמא אסור משום גונב דעת הבריות).

לא יכנס לביתו של עכו"ם ביום אידם ויתן לו שלום שמא בזה יודה לע"ז יותר, מצאו בשוק נותן לו שלום בשפה רפה ובכובד ראש.

רב הונא או רב חסדא אמר שאין לעמוד לפני גניבא אע"פ שהוא בן תורה מפני שהוא חולק ומצער חכמים.

גניבא כפל ואמר לרב הונא ורב חסדא שלום עליכם מלכים, שרבנן נקראים מלכים שנאמר 'בי מלכים ימלוכו' וכופלים שלום למלך.

אסור לטעום כלום עד שיתן מאכל לבהמתו שנאמר 'ונתתי עשב בשדך לבהמתך' ואח"כ נאמר 'ואכלת ושבעת'.

הדרן עלך פרק הגיזקין

פרק ששי 'האומר'

דף ס"ב - ע"ב

משנה. האומר התקבל או הולך גט זה לאשתי, יכול הבעל לחזור משליחותו שחוב הוא לה ולא חבים לאדם אלא מדעתו.

האשה שאמרה התקבל לי גיטי ולרשב"ג גם טול לי גיטי אם רצה לחזור אחר שקיבלו השליח לא יחזור כיון שהשליח במקומו לקבל הגט והתגרשה מיד עם קבלתו, ואין לבעל אפשרות לחזור אלא אם אמר לו הבעל לפני שנתנו לשליח 'אי אפשי שתהיה שלוחה לקבלה אלא תהיה שליח שלי להולך לה'.

האומר הולך נחלקו אם הוא לשון זכי, ולפיכך האשה ששלחה שליח לקבל גט ואמר לו הבעל הולך גט לאשתי למ"ד הולך כזכי אינו יכול לחזור בו שהרי לא עקר השליח מלהיות שליח לקבלה.

בעל שאמר התקבל גט זה לאשתי כשהגיע הגט לידה מגורשת ולא אומרים שכיון שאין בכוחו לעשות שליח לקבלה ולא עשאו שליח להולכה אינה מגורשת, שכיון שיודע שאין בכוחו לעשות שליח לקבלה כוונתו לומר התקבל והולך.

האשה ששלחה שליח לקבל גיטה ואמר לו הבעל הילך ותן לה כוונתו הילך כמו שאמרה היא וגם למ"ד הולך לאו כזכי אינו יכול לחזור בו.

האיש יכול להיות שליח הבעל להולכה שכן בעל עליו להוליך גט לאשתו, ואשה יכולה להיות שלוחה לקבלה כמו שהיא מקבלת גיטה מיד בעלה, איש יכול להיות שלוחה לקבלה שלמדים מפסוק שהאב מקבל גט לבתו הקטנה, ואשה יכולה להיות שלוחה להולכה כמו שמצינו שחמש נשים שאינם נאמנות לומר מת בעליך יכולות להיות שלוחה להולכה ולומר בפני נכתב ובפני נחתם, וכן האשה עצמה מביאה גיטה ואומרת בפני נכתב ונחתם.

גיטין דף ס"ג. יום ג' פרשת דברים

כ"ט תמוז תשפ"ג

דף ס"ג - ע"א

אשה שאמרה לשליח הבא לי גיטי ואמר השליח לבעל אשתך אמרה התקבל לי גיטי והבעל אמר הילך כמו שאמרה אפילו הגיע הגט לידה אינה מגורשת שהשליח עקר שליחותו שמגלה דעתו שאינו רוצה להטריח להיות שליח להולכה רק שליח לקבלה ואשה לא עשהו שליח לקבלה.

אשה שאמרה התקבל לי גיטי והשליח אמר שאשתך אמרה

הבא לי גיטי והוא אמר הילך כמו שאמרה תלוי באיבעיא
אם סמך על דברי השליח ועשה שליח להולכה וכשהגיע הגט
לידה מגורשת, או שאינו סומך על דבריו אלא נתן לו על דעת
מה שאמרה היא וכשהגיע הגט לידו מגורשת.

בעל שאמר לשליח התקבל או הולך גט לאשתי כשהגיע הגט
לידה מגורשת כיון שאדם יודע שאין שליחות לקבלה וגמר
ונתן לשם הולכה.

קטנה שאמרה התקבל לי גיטי אינו גט עד שיגיע הגט לידה
כיון שהבעל יודע שקטנה אינה יכולה לעשות שליח גמר ונתן
לשם שליח להולכה.

האשה שאמרה התקבל לי גיטי והשליח אמר לבעל אשתך
אמרה התקבל והוא אמר הולך, אתן, זכי, התקבל לה אינו יכול
לחזור, אלא אם אמר אי אפשי שתקבלה אלא הולך ותן לה,
שמגלי דעתו שהולך שאמר ליה לאו זכי הוא, **לרבי נתן** הולך
לאו כאומר זכי אבל הילך כאומר זכי ואינו יכול לחזור בו, **לרבי**
הולך ספק אם כאומר זכי לכן בגט שהיא אמרה לשליח התקבל
והבעל אמר לשליח הולך ומת חולצת ולא מתייבמת, ושליח
שליח לפרוע חוב חייב המשלח באחריותו ואם בא לחזור אינו
חוזר.

דף ס"ג - ע"ב

לרב אין האשה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה,
- לר' חנינא אשה עושה שליח לקבל מיד שליח בעלה, **לרבי**
אינה עושה, וטעמו משום קפידת בזיון הבעל במה שאינה
מקבלה בעצמה, או גזירה שמא יתנו הבעל בחצר של אחרים
ואח"כ תקנה האשה השדה שאינה מגורשת כיון שלא נתנו
בידה או ביד חצירה, ונפק"מ אם קדמה ועשתה שליח לקבלו
לפני שהבעל מסרו ליד שלוחו שאינו דומה לחצר הבא לאחר
מכאן.

שליח להולכה שאמרה לו האשה תהיה אתה שלוחי לקבלה
- לפי רבי חנינא שאשה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח
בעלה לרב נחמן כשר, **לרבי ולרבי אמי** פסול ששליח שנעשה
שליח למי שנשתלח לו לפני שיש לו שהות לחזור אצל שולחו
ולומר עשיתי שליחותך אינה שליחות, **ולרבי חייא בר אבא**
ספק ואם באת להינשא מחיים צריכה גט שני ואם מת חולצת
ולא מתייבמת.

עדים שהיו שלוחים לכתוב גט וטעו בכתובת השם - לרב עשו
שליחותם ואינם יכולים לכתוב גט אחר שעשה שלוחים לכתוב
רק גט אחד, **לרבה** כיון שהגט פסול עדיין לא עשו שליחותם
אבל אם כתבו ונאבד עשו שליחותם, **לרב נחמן** כותבים אפילו
מאה פעמים עד שיגיע גט לידה, איבעיא אמר כתבו ותנו לשליח
ונתנו לו ונאבד אם עשו שליחותם או שעדיין שלוחים שלא
נתכווין אלא למנוע מהם הטירחא להולך, ואם תמצא לומר
עשו שליחותם מה הדין אם אמר תנו לשליח ויוליך לה (עדים
המסופקים אם הגט כשר מסופק ר"י אם עשו שליחותם, לכן יאמר שיכתבו כמה שירצו
עד שיצאו מהספק).

לרשב"ג טול לי גיטי לשון קבלה הוא, וכן שא לי, ויהא בידך.

גיטין דף ס"ד. יום ד' פרשת דברים
ר"ח אב תשפ"ג

יום זה הוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' בנימין רוזנטל בהרה"ח דוד צבי הנו"מ אסתר
גיטל

נלב"ע ר"ח אב תשע"ו

ת. ג. צ. ב. ה.

דף ס"ד - ע"א

משנה. האשה שאמרה התקבל לי גיטי צריכה שתי כיתי עדים
שנים האומרים בפנינו אמרה התקבל ושנים שקיבל וכדעת רבי
אלעזר שעדי מסירה כרתי אפילו הם אותם העדים או אחד מן

הראשונים ואחד מן האחרונים ואחד מצטרף עמהם.

בשעת גזירת מלכות שגזרו על המצוות היו קורעים הגט
לאחר הגירושים.

גט הנתון ביד שלישי והאשה ובעלה בעיר בעל אומר שמסרו
לשם פקדון ושליש אומר לגירושין **לרב הונא** בעל נאמן שאם
נתן לשם גירושין היה נותנו לה, **לרב חסדא** שלישי נאמן שבידו
הוא והאמינו כשמסרו בידו, ומודה רב הונא בדיני ממון כיון
שאם מחלו מחול שהאמינו כשמסרה לידו, ומודה גם אם אמרה
שלפניה נתנו הבעל להשליש לשם גירושין מיגו שיכולה לומר
שנתן לה (לרב הונא שבעל נאמן שליח המביא גט באותה עיר
שהבעל והאשה שם לא מהני אמירת בפני נכתב ונחתם שעדיין
יכול לערער ולומר לפיקדון נתתי לו, אלא אם אמר כתבו ותנו
והלך לדרכו שלא שייך סברת רב הונא להאמין לבעל שאם
לגירושין לה היה נותן.

לרב חסדא נאמן גם בלי מיגו שבידו רק משום שמסר בידו על
דעת כן שיהא לגירושין אם יאמר כן אע"פ שהוא משקר ולכן
נאמן אפילו בדברים שעשוי להשאיל ולהשכיר אפילו לא אמר
שהם בתורת שאילה אלא בתורת פיקדון).

האומר לשליח צא וקדש לי אשה סתם אסור בכל הנשים
שבעולם שחזקה שליח עושה שליחותו ושמא זו קרובת
ארוסתו, אא"כ חזר שלוחו ואמר פלונית קידשתי לך או לא
קידשתי שום אשה (ולכל אדם מותר לקדש ולא חוששים שמא זאת היא שקידשה
השליח שלא הייתה חוזרת ומקבלת קידושין, אבל המשלח אסור בכל הנשים אפילו באו
כל קרובותיה ואמרו שלא נתקדשו וקנס הוא שלא חשש שלא יבוא לידי תקלה, ומן הדין
מותר שאין ביד השליח לקדשה, והולכים אחר רוב העולם, ולכן יתומה לא חוששים שמא
קיבל בה אביה קידושין, ואינה חשובה כקבוע שלא תתבטל ברוב שדבר המתערב ואינו
ניכר לא אומרים כל קבוע כמחצה על מחצה).

בעל ושליש אומרים שמסרו לגירושין והיא אומרת נתן לי
ואבד אי אפשר להתיירא שאין דבר שבערוה פחות משנים,
שאינן השליש נאמן כיון שאין הגט תחת ידו, ואע"פ שבעל
שאמר גרשתי את אשתי נאמן כיון ששלחו ביד השליש אינו
יודע שגרשה, וחזקה שליח עושה שליחותו לא אומרים אלא
לחומרא, ואע"פ שאשה שאומרת גרשתי נאמנת חזקה אין
האשה מעיזה פניה בפני בעלה היינו רק כשאין מסייע לה (לרב
ששת חזקה שליח עושה שליחותו גם בדבר תורה לקולא אם לא יעשה שליחותו יבוא
המשלח לידי עבירה)

דף ס"ד - ע"ב

משנה. נערה המאורסה - לת"ק או אביה מקבל את גיטה כיון
שהיא עדיין ברשות אביה, או היא מקבלת את גיטה כיון שהיא
גדולה ויש לה יד, **לרבי יהודה** אין שתי ידיים זוכות כאחת ורק
אביה מקבל את גיטה (הוא הדין קטנה מקבלת גיטה לת"ק במקום אביה).

כל שאינה יכולה לשמור את גיטה אינה יכולה להתגרש
גם על ידי אביה שנאמר 'ושלחה מביתו' יצאה זו שמשלחה
וחוזרת (לר"ת מתגרשת ע"י אביה). וכל שיכולה לשמור את גיטה יכולה
להתגרש **לרבי יוחנן** היינו שאם אבדה גיטה משמרת דבר אחר
שאינו דומה לו וסבורה שהוא גיטה, **לרב הונא** בר מנחם זאת
שוטה היא ואינה מתגרשת, אלא כל שמבחנת בין גיטה לדבר
אחר.

קטן שנותנים לו צרור וזורקו מידו וכשנותנים לו אגוז נוטל
זוכה לעצמו, נותנים לו חפץ ומחזירו לאחר שעה כשתובעים
אותו ממנו **לרבי יהודה** א"ר אסי זוכה גם לאחרים (וזוכה לאחרים
מדאורייתא שדעת אחרת מקנה לו ואע"ג שדין זכיה מטעם שליחות אין קטן מתמעט).

לרב חסדא זוכה רק לעצמו ואינו זוכה לאחרים.

שתופי מובאות אחד מבני המבוי מניח חבית עם יין ואומר
הרי זו לכל בני המבוי ומזכה להם על ידי בנו ובתו הגדולים ועל
ידו עבדו ושפחתו העברים, ואע"פ שמדובר בשפחתו העברייא
בקטנה שאילו גדולה יוצאה בסימנים יכולה לזכות לאחרים
גם לפי רב חסדא שקטנה אינה זוכה לאחרים ושונה שיתופי
מובאות שאינו אלא מדרבנן וסבר רב חסדא שלא אומרים כל
שתקנו רבנן כעין דאורייתא תיקן אלא בדבר שיש לו עיקר מן
התורה (לר"ת לפי רבי יוחנן אינו מזכה ע"י בנו ובתו הגדולים הסמוכים על שולחנו ובן

יתום וכל הסמוך על שולחנו ידיהם כידו אבל שפחה מה שאוכלת היינו בשכר טירחה ומזכה על ידיה, לשמואל דווקא בנו קטן ידו כידו והלכה כרבי יוחנן, ובתו אפילו נערה ואפילו אינה סמוכה על שולחנו אין להקנות על ידה וכדין מציאתה שזה שלו שלא ימסרה למנוול ומוכה שחין), גם אם כל שתקון רבנו כעין דאורייתא תקנו מהני הגבהת טפח אע"ג שלשית רש"י בעלמא צריך הגבהת שלשה טפחים).

גיטין דף ס"ה. יום ה' פרשת דברים ב' אב תשפ"ג

דף ס"ה - ע"א

מערימים על מעשר שני לפדותו על ידי אחרים שאינם צריכים להוסיף חומש שנותן מעות לבנו ובתו הגדולים ועבדו ושפחתו העברים ואומר להם תפדו בהם מעשר שני זה וכיון שהם סמוכים על שולחנו חוזרים ונותנים לו, ובשפחתו העבריה הקטנה (שאילו גדולה יוצאת בסימנים) למ"ד שאין קטנה זוכה לאחרים דווקא במעשר שני דרבנן כגון של עציץ שאינו נקוב (יכול לפדות לאחרים אפילו כשאין דעת אחרת מקנה אותו, בזמן הזה יכול לחלל שווה מנה על שווה פרוטה וחומשה).

אין עבד עברי ואמה עבריה נוהג בזמן הזה שאין היובל נוהג שצריך 'איש אל משפחתו תשוב'.

ג' מדות חלוקות בזכיית קטן נותנים לו צרור וזורקו אגוז ונוטל זוכה לעצמו ולא לאחרים וכנגדם בקטנה חשוב לה שיודעת לשמור קידושין מתקדשת בקידושי דרבנן אם אין לה אב על ידי אמה ואחיה מדעתה או ע"י עצמה ואינה יוצאת בלי מיאון, הפעושות כבני 'ו' ו' ו' מקחם וממכרם מקח וממכר במטלטלים וכנגדם בקטנה מקבלת גיטה אפילו קיבל בה אביה קידושין ומת שקידושיה הם מן התורה, בת אחת עשרה שנה ויום א' אם ידעה לשם מי נדרה והקדישה נדרה נדר והקדישה הקדש ואם הביאה סימנים חולצת (לר"ש אין קטנה חולצת אפילו הביאה סימנים), ולמכור בקרקעות אביו מבין עשרים.

משנה. קטנה אינה יכולה לעשות שליח לקבלה ולפיכך אם רצה הבעל לחזור אחר שנתנו לידו יחזור שאינה מגורשת עד שיגיע הגט לידה שהוא שליח להולכה של הבעל, ואם אמר לו אביה התקבל לבתי גיטה אם רצה לחזור לא יחזור.

האומר תן גט זה לאשתי במקום פלוני ונתנו לה במקום אחר פסול שאין רצונו שילעזזו עליו שם, הרי היא במקום פלוני ונתנו לה במקום אחר כשר שאין זה אלא מראה מקום ששם תמצאנה, האשה שאמרה התקבל לי במקום פלוני וקבלו לה במקום אחר לת"ק פסול רבי אלעזר מכשיר כיון שמתגרשת בעל כרחיה לא נתכוונה אלא למראה מקום שמניין ידעה שנוח לבעל ליתן שם, הבא לי גט ממקום פלוני והביאו לה ממקום אחר כשר.

משנה. הבא לי גיטי אם אשת כהן היא אוכלת תרומה עד שיגיע הגט לידה, התקבל לי גיטי אסורה לאכול תרומה מיד שמא מצאו הבעל, התקבל לי גיטי במקום פלוני לת"ק שדווקא הוא אם קיבלו במקום אחר אוכלת בתרומה, ואם אמרה התקבל לי גיטי במתא מחסיא ולפעמים תמצאנו בבבל שלא הקפידה על מקום הקבלה אלא על מקום חלות הגט אוכלת בתרומה עד מתא מחסיא שכך אמרה לא תהא שלוחי לקבלה להתגרש אני על ידך עד שתגיע שם, ולרבי אלעזר שכיון שאינה בידה הוא לא נתכוונה אלא למראה מקום ואסורה בתרומה מיד, אפילו אמרה לך לבעלי לצד מזרח והלך השליח לצד מערב חוששים שמא פגע בו מיד.

האמר לשליח ערב לי בתמרים ועירב לו בגרוגרת - לרבה לרבנן שכל מה שאומר לשליח קפידה היא ואם משנה נתבטל שליחותו כמו שמצינו באשה שאע"פ שאין הגט תלוי בה הוא הדין שאין עירובו עירוב ולר"מ שבדבר דאין לו הפסד בה אינו קפידה עירובו עירוב, לרב יוסף גם לרבנן אינו קפידה שדווקא בגט הוי קפידה דאינה רוצה שתתבזה במקום אחר, אבל אם חבירו אמר לו לערב מתמרים שלו ושינה השליח הוי קפידה שאין לו רשות לערב בגרוגרת שלו.

משנה. האומר כתבו גט ותנו לאשתי או גירשוה יכתבו ויתנו

כיון שהחזיקו לקרות לספר כריתות אשה-גט', וכן כתבו איגרת ותנו לה שזה לשון הנכתב בגט, וכן שלחה שבקוה שהוא מלשון הפסוק 'ושלחה מביתו', וכן שבקוה תרכוה כיון שכותבים כן בגט, אבל פטורה פרנסוה עשו לה כנימוס עשו לה כראוי עשו לה כדת לא אמר כלום, איבעיא אם אמר הוציאוה עזובה התירוה הניחוחה הועילו לה, לרבי נתן פטורה הוא לשון גט אבל פטורה הוא לשון פטור וחובה ולא אמר כלום.

גיטין דף ס"ו. יום ו' פרשת דברים

ג' אב תשפ"ג

דף ס"ו - ע"א

משנה. היוצא ליהרג למלכות המפרש לים והיוצא בשיירה למדברות ואמר כתבו גט לאשתי יכתבו ויתנו אע"פ שלא אמר תנו שאגב פחד טרוד ולא פירש, לרבי שמעון שזורי אף המסוכן.

דין גט של שכיב מרע הוא כדין מתנה שאם עמד חוזר (ועי' דף ע"ג), ודין מתנה כדין גט שנותנים אע"ג שלא אמר תנו.

מתנת שכיב מרע במקצת צריך קנין כיון ששייר לעצמו אבל מצוה מחמת מיתה כגון היוצא בקולר שיודע שאינו חוזר גם במקצת אין צריך קנין.

היוצא בקולר ואמר תנו ארבע מאות זוז מיין שיש לי - לרבי אבא לא אמר כלום שלא אמר תנו לו יין ולא אמר דמי היין, אלא ד' מאות זוז מהיין ואין עושים זוזים מיין, ולחכמים אמר כן ליפות את כחו שיהא כל היין באחריות (אם החמיץ החמיץ לפי חלקו).

משנה. מי שהיה מושלך לבור ואמר כל השומע את קולו יכתוב גט לאשתו ופירש שמו ושם עירו כותבים ונותנים (מוזר הנאה שאמר כל הרוצה לתרום יבוא ויתרום שהוא שלוחו שהרי בתרומה צריך שליחות אלא שלא נחשב כנהנה כיון דלא צווה לו בעצמו ולפי"ז ה"ה כאן שמהני, או דיש לחלק שכאן לא מהני אם יאמר כל הרוצה אלא כל השומע קולי שיחדו למי ששומע קולו). ודווקא אם ראו צל של שאם לא חוששים לשד (אסור ליתן שלום בשדה לחבירו שחוששים ש-ד היא אבל בעיר מותר במכיר ובליה).

ולא חוששים שמא צרתה היא ומתכוונת שתינשא בגט זה ותיאסר על בעלה שבשעה שמסוכן למות כותבים ונותנים אע"פ שאין מכירים (ולרמב"ם גם אין צריך צל צלו).

משנה. בריא שאמר כתבו גט לאשתי ולא אמר תנו אם הוכיח סופו על תחילתו דינו כמפרש ומסוכן וכותבים ונותנים כגון שעלה לגג ונפל מעצמו ואם הרוח דחה אותו אינו גט.

מי שאמר לכמה בני אדם יחד שנים ממכם כתבו גט לאשתי, וביניהם היה אב ובנו ומת האב נחלקו אם אדם עושה בנו שליח במקום שיש שם אביו, ולהלכה אדם עושה שליח לבן במקום אביו.

דף ס"ו - ע"ב

משנה. אמר לשנים תנו גט לאשתי הרי אלו יחתמו בעצמם שעשה אותם עדים, ואיבעיא אם צריכים לכתוב בעצמם שדברים שנאמר לשליח זה אינם חוזרים ונמסרים לסופר ונתכוון לומר שהם יכתבו ויחתמו, או שנתכוון רק שיחתמו ולא שיכתוב ואע"פ שמילי לא ממסרן לשליח נעשה כאומר להם אמרו לסופר ויכתוב שכשר (ועי' דף ס"ז. דעת רבי יוסי).

אמר לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו, אע"פ ששלשה ראויים לעשות ב"ד כיון שאמר להם כתבו לא עשה ב"ד (אפילו לר"מ שמצאו באשפה כשר אבל הכא שמצווה לכתוב צריך לעשות צוויו). אמר להם תנו גט לאשתי לרבי מאיר ורבי עקיבא יאמרו לאחרים ויכתבו ויחתמו שמילי נמסרו לשליח ועשה ב"ד, לרבי יוסי אפילו אמר לבית דין הגדול שבירושלים תנו גט לאשתי ילמדו ויכתבו הם בעצמם ויתנו, שמילי לא מימסרן לשליח, לשמואל אמר רבי הלכה כרבי יוסי.

אמר לעשרה כתבו ותנו גט לאשתי אחד כותב ושנים חותמים, כולכם כתבו אחד כותב וכולם חותמים לפיכך אם מת אחד מהם הגט בטל.

ADVICE
למשכנתאות

אדוויס-הרבה יותר מעוץ

יסודי

חסכוני

היימיש

הגליון בחסות:

מאיר כץ 052.712.6278 \ Advice7171@gmail.com